

Το δέντρο που άκουγε

Η Δάφνη δεν ήταν συνηθισμένη στη σιωπή. Ζούσε σε ένα διαμέρισμα κοντά στην ακτή, όπου η θάλασσα έκανε θόρυβο και βρυχόταν όλη μέρα. Το παράθυρο του υπνοδωματίου της έβλεπε σε ένα πολυσύχναστο λιμάνι. Μπορούσε να ονομάσει κάθε τύπο σκάφους: αλιευτική τράτα, κομψά λευκά γιοτ, γιγάντια φορτηγά πλοία που σέρνονταν προς τις αποβάθρες σαν θαλάσσια τέρατα. Της άρεσε πολύ. Η θέα άλλαζε συνεχώς. Η ζωή ήταν πάντα σε κίνηση.

Ακόμα και οι ήσυχες στιγμές της δεν ήταν πραγματικά ήσυχες. Υπήρχαν τα ηχητικά σήματα της κυκλοφορίας από κάτω, ο ήχος των φωνών στον διάδρομο του κτιρίου, το ρυθμικό τρίξιμο του ανελκυστήρα και, φυσικά, το τηλέφωνό της. TikTok σε επανάληψη, ηχητικά σήματα μηνυμάτων, YouTube στο παρασκήνιο. Η Δάφνη ευδοκίμούσε μέσα στον θόρυβο.

Όταν χρειαζόταν ένα διάλειμμα, πήγαινε στο πάρκο στο τέλος του δρόμου. Είχε τσουλήθρες που έτριζαν όταν κατέβαινες πολύ γρήγορα, κούνιες που έτριζαν σε κάθε ώθηση και ψηλά δέντρα που έριχναν κουκουνάρια που της άρεσε να σπάει με πέτρες. Αλλά ακόμα και εκεί, το τηλέφωνό της την ακολουθούσε.

Τότε, ένα πρωί, όλα άλλαξαν.

«Όχι τηλέφωνα. Όχι οθόνες. Μόνο φύση», ανακοίνωσε χαρούμενα ο μπαμπάς κατά τη διάρκεια του πρωινού.

Η Δάφνη σήκωσε το βλέμμα, με μια κουταλιά δημητριακών να αιωρείται στον αέρα. «Συγγνώμη, τι είπες;»

«Θα πάμε για κάμπινγκ», είπε η μαμά, πίνοντας τον καφέ της. «Τρεις μέρες. Δάσος. Σκηνές. Εσύ, εγώ, ο μπαμπάς σου και ο Ερμής, φυσικά».

Ο Ερμής, ο όμορφος ντάκσχουντ σκύλος τους με την τεράστια καρδιά, γάβγισε χαρούμενα, κουνώντας την ουρά του σαν πτερύγιο ελικοπτήρου.

Η Δάφνη ανοιγόκλεισε τα μάτια. «Περίμενε. Χωρίς σήμα; Σαν... επίτηδες;»

«Αυτό είναι το νόημα», είπε ο μπαμπάς, απολαμβάνοντας προφανώς τον τρόμο της. «Πλήρης ψηφιακή αποτοξίνωση».

Το κουτάλι της έπεσε πίσω στο μπολ. «Αυτό είναι εφιάλτης».

Την Παρασκευή το απόγευμα, το αυτοκίνητο ήταν γεμάτο με εξοπλισμό: σακίδια, υπνόσακους, κατσαρόλες και τηγάνια, και έναν ενθουσιασμένο Ερμή. Η Δάφνη καθόταν στο πίσω κάθισμα, με τα ακουστικά στα αυτιά της, αν και δεν ήταν συνδεδεμένα με τίποτα. Το τηλέφωνό της ήταν κλειδωμένο στο ντουλαπάκι. Η σιωπή της φαινόταν σαν ένα φυσικό βάρος στο στήθος της.

Η πόλη χάθηκε πίσω τους, η θάλασσα εξαφανίστηκε από το οπτικό τους πεδίο και σύντομα βρέθηκαν σε στενά επαρχιακά δρομάκια, όπου τα δέντρα σχημάτιζαν θόλο πάνω από τα κεφάλια τους και το φως του ήλιου αναβόσβηνε μέσα από τα φύλλα.

Έφτασαν στην αρχή του μονοπατιού στο Φυσικό Καταφύγιο Πεύκου, ένα μέρος που η Δάφνη δεν είχε ακούσει ποτέ.

«Θα έχει πλάκα», είπε ο μπαμπάς, φορώντας το σακίδιο του.

Η μαμά χαμογέλασε και πρόσθεσε: «Και σου υπόσχομαι ότι έχουμε πάρει μαζί μας καραμέλες».

Η Δάφνη γύρισε τα μάτια της. «Ουάου. Φύση και ζάχαρη. Τι άλλο θα μπορούσε να ζητήσει ένα κορίτσι;»

Ο Ερμής γάβγισε δύο φορές, σαν να ήταν έτοιμος να οδηγήσει ο ίδιος την ομάδα.

Η πεζοπορία ξεκίνησε. Οι βελόνες των πεύκων μαλάκωναν τα βήματά τους και τα πουλιά πετούσαν ανάμεσα στα κλαδιά πάνω από τα κεφάλια τους. Η Δάφνη σύρθηκε, με τα ακουστικά ακόμα κρεμασμένα στα αυτιά της, ενώ ο Ερμής έτρεχε μπροστά σαν τετράποδος εξερευνητής.

«Δεν καταλαβαίνω», μουρμούρισε. «Είναι απλά δέντρα. Είναι όλα ίδια».

«Όχι αν τα κοιτάξεις πραγματικά», απάντησε η μαμά, επιβραδύνοντας το βήμα της δίπλα της.

Ο μπαμπάς παρενέβη: «Το δάσος δεν κάνει παράσταση. Σε προσκαλεί».

Η Δάφνη έκανε μια γκριμάτσα. «Τι είναι αυτό, διαφήμιση για την ικανότητα να γνωρίζεις;»

Ωστόσο, κοίταξε γύρω της. Ο φλοιός ενός δέντρου ήταν ραγισμένος σαν παζλ. Μια κάμπια σέρνονταν κατά μήκος της άκρης ενός φύλλου. Κάτι στην ησυχία ήταν... παράξενο. Όχι βαρετό. Απλά διαφορετικό.

Μετά από αυτό που έμοιαζε με εκατό παρακάμψεις του Ερμή για να κυνηγήσει σκίουρους, το μονοπάτι άνοιξε σε ένα ξεκάθαρο σημείο — και τότε η Δάφνη το είδε.

Ένα δέντρο. Αλλά όχι ένα οποιοδήποτε δέντρο.

Ήταν τεράστιο. Ο κορμός του ήταν παχύτερος από το αυτοκίνητό τους, ο φλοιός του ήταν στριμμένος σε πλεξούδες, οι ρίζες του καμπυλώνονταν πάνω από το έδαφος σαν παγωμένα κύματα. Ο ήλιος που έδυε το φώτιζε από κάτω, κάνοντας τα κλαδιά του να λάμπουν. Πέρα από τα φύλλα του, ο ουρανός άνοιγε σε έναν στροβιλισμό πορτοκαλί, ροζ χρυσού και βαθύ μπλε.

Η Δάφνη σταμάτησε στη μέση του βήματος. «Πω πω».

Έστησαν τη σκηνή κάτω από αυτό. Η μαμά άπλωσε μια κουβέρτα, ο μπαμπάς έστησε τη σκηνή και ο Ερμής έπεσε στο γρασίδι σαν να είχε κατακτήσει το βουνό. Ο αέρας φαινόταν πιο βαθύς εδώ — σαν να ανέπνεε ειρήνη.

Η Δάφνη κάθισε με την πλάτη στο δέντρο. Για πρώτη φορά εκείνη την ημέρα, δεν ένιωθε ότι της έλειπε κάτι. Χωρίς μηνύματα. Χωρίς ήχους που να την απασχολούν. Μόνο ο άνεμος και το περιστασιακό νυσταγμένο γαύγισμα του Ερμή.

Γύρισε το κεφάλι της προς τα πίσω, κοιτάζοντας τα κλαδιά. Ο ουρανός φαινόταν σε κομμάτια και κομμάτια — απαλές, λαμπερές γραμμές ανάμεσα στα φύλλα που θρόιζαν.

«Νιώθω σαν... να είμαι πολύ μικρή», είπε, σχεδόν ψιθυριστά. «Αλλά όχι με κακό τρόπο. Περισσότερο σαν... να είμαι μέρος κάτι μεγαλύτερου».

Η μαμά έσκυψε απαλά πάνω στον μπαμπά. «Αυτό είναι δέος».

Ο μπαμπάς κούνησε το κεφάλι. «Μας θυμίζει ότι το θαύμα είναι παντού. Ακόμα και όταν ξεχνάμε να κοιτάξουμε».

Ο Ερμής ροχάλιζε σε ένδειξη συμφωνίας.

Εκείνο το βράδυ, μαζεύτηκαν γύρω από τη φωτιά, ψήνοντας καλαμπόκια και λέγοντας ιστορίες. Η Δάφνη βρήκε τον εαυτό της να γελάει δυνατά — ένα αληθινό, βαθύ γέλιο — καθώς ο μπαμπάς διηγούνταν πώς κάποτε είχε κατασκευάσει σε ένα καταφύγιο ψηλά στον Όλυμπο στις διακοπές, αλλά είχε ξεχάσει τους στυλοβάτες της σκηνής. Το δάσος αντηχούσε από το γέλιο τους, ή ίσως ήταν απλώς ο άνεμος που τους συνόδευε.

Αργότερα, τυλιγμένη στον υπνόσακό της, η Δάφνη κοίταξε έξω από το άνοιγμα της σκηνής. Τα αστέρια κάλυπταν τον ουρανό —πολλά περισσότερα από όσα μπορούσε να δει από την πόλη, όπου τα φώτα έσβηναν τα πάντα. Εδώ, το καθένα λάμπει σαν ένα μυστικό που περιμένει να αποκαλυφθεί.

Αποκοιμήθηκε με τον Ερμή κουλουριασμένο στα πόδια της, και ονειρεύτηκε γαλαξίες που μεγάλωναν στα κλαδιά και δέντρα που της ψιθύριζαν στο αυτί. Στο όνειρό της, το γιγάντιο δέντρο δε μιλούσε με λόγια, αλλά με συναισθήματα: καλωσόρισμα, ηρεμία, σύνδεση.

Το πρωί, το ξέφωτο ήταν τυλιγμένο σε μια ομιχλώδη σιωπή. Η Δάφνη βγήκε έξω ξυπόλητη, με το γρασίδι δροσερό και υγρό κάτω από τα πόδια της. Περπάτησε μέχρι το δέντρο, με τον Ερμή να την ακολουθεί, και έβαλε το χέρι της πάνω στον φλοιό.

«Ευχαριστώ», ψιθύρισε. Για την ησυχία. Για τα αστέρια. Για την ηρεμία που δεν ήξερε ότι χρειαζόταν.

Η επιστροφή ήταν διαφορετική. Το μονοπάτι που κάποτε φαινόταν ατελείωτο τώρα περνούσε πολύ γρήγορα. Η Δάφνη παρατήρησε τον τρόπο με τον οποίο το φως του ήλιου χτυπούσε τους ιστούς αράχνης, πώς τα βρύα

μεγάλωναν σε κρυφά σημεία σαν μαξιλάρια του δάσους, πώς το κελάηδισμα των πουλιών άλλαζε με κάθε στροφή.

Πίσω στο αυτοκίνητο, ο μπαμπάς άνοιξε το ντουλαπάκι. «Θέλεις πίσω το τηλέφωνό σου;»

Η Δάφνη δίστασε. «Ναι. Αλλά ίσως όχι ακόμα.»

Η μαμά γύρισε, έκπληκτη. «Αλήθεια;»

Η Δάφνη χαμογέλασε. «Μου αρέσει να ακούω τις σκέψεις μου.»

Οδήγησαν προς το σπίτι με τα παράθυρα κατεβασμένα και χωρίς μουσική. Καθώς έφταναν στην κορυφή του λόφου και η θάλασσα ξαναεμφανίστηκε, η Δάφνη έσκυψε προς το παράθυρο. Το λιμάνι έλαμπε, τα πλοία ήταν στίγματα στον ορίζοντα, τα γιοτ κουνιούνταν κοντά στις αποβάθρες. Αλλά κάτι είχε αλλάξει. Αγαπούσε αυτή τη θέα — πάντα την αγαπούσε — αλλά τώρα, κουβαλούσε και κάτι άλλο. Την ησυχία του δάσους. Τη δύναμη εκείνου του δέντρου. Την αίσθηση του να είσαι μικρός και ταυτόχρονα μέσα στη φύση.

Πίσω στο διαμέρισμά τους, ο Ερμής έπεσε με ένα γρύλισμα στο κρεβατάκι του. Η Δάφνη πήγε στο παράθυρο του δωματίου της, παρακολουθώντας ένα κόκκινο ιστιοφόρο να πλέει στον κόλπο. Πίσω της, το τηλέφωνό της χτύπησε μία φορά.

Το άφησε εκεί.

Αύριο θα πήγαινε στο πάρκο, ίσως να ανέβαινε σε ένα από τα παλιά δέντρα, ίσως απλώς να ξάπλωνε στο γρασίδι. Αυτή τη φορά, δε θα έπαιρνε το τηλέφωνό της.

Προς το παρόν, έκλεισε τα μάτια της και άφησε την ανάμνηση του δάσους να την κατακλύσει. Η ησυχία. Ο ριζες. Τα αστέρια.

Σε έναν κόσμο που δεν σταματούσε ποτέ να φωνάζει, είχε βρει κάτι εξαιρετικό στη σιωπή: χώρο για να ακούσει την καρδιά της.

Και αυτό, σκέφτηκε, ήταν κάτι που άξιζε να κρατήσει.